

Наш Шлях

Коли про вільніше утворення нової на сучасну пору є так легко говорити, як я можу лягти в звичайний, мирний час, то все зовсім іншого не пробить. Бодай че-до-чму треба буде оком поглядеть, щоб перемістити країну відомого шляху та поронити її всіх в скови майбутніх.

Перша рефлексія, яка насувається нам при розгляді минулого 1943 року з погляду загально-українського дуже трагічного. Наша земля в більшій частині своєї поверхні стала тереною жахливих воєнних дій, які принесли чи не найбільше значення в нашій історії. На просторі кількох сотень кілометрів більшість українських міст і сіл перенімалася у руївища, а міліони нашого населення стали беззахисними втікачами. При тому велика частина з них нашла передчасну смерть у цій жахливій куртовці. Безліч вікових культурних наших надбань пропало раз назавжди, не залишаючи навіть відповідного сиду по собі. Одночасно доводиться ствердити, що більшість української території знозу опинилася під большевицькою займанчиною, де, як видно, перспективи розвитку українського національного життя — ніжі.

І саме маючи це все на увазі, можемо бодай приблизно оцінити, яке велике історичне значення, та які важливі історичні завдання припадають західним областям української землі, зокрема тим, що належаться в межах Генеральської Губернії. Прото доля так присудила, що на нашу вугоччу Бальківщину паде почесний, але дуже відповідальний обов'язок бути своєрідним заповітником для всіх наших національних цінностей.

Все це усвідомляє собі добре Український Центральний Комітет, що несе відповідальність за ціле, організоване українське життя в Ген. Губернії. В почутті цієї відповідальності замічу вже свою програму праці і також під тим же кутом переведений у минулому році всі свої акції та тактичні потягнення.

Головні заходи, що йшли ведуться Українським Центральним Комітетом у своїй розсіяній діяльності — це самозорушені відноти життя української національної спільноти.

Перша засада — це зберегти нашу фланчу на національну субстанцію та запевнити її ініціаторів умови дальнішого розвитку. З уваги на наші земельські біологічні втрати не доводиться окремо говорити про значення цієї засади. Нас не стати на найменшу легкодушну розтратність життям українських людей, бо жорстока дійсність забирає нас, надто багато жертв. Жертва життя мусить бути обоснована справді великою справою та національною доцільністю.

Однаке саме фізичне збережання було б безвартісне, якщо б однієюко не був яксьїй забезпеченій моральний бік нашого національного життя. Тому другою головною засадою діяльності Українського Центрального Комітету в плюсування моральних цінностей у нашій національній спільноті, — вірність християнській релігії та національній традиції, національна солідарність та громадянська адекватність; здоровий ідеїстичний та жертвенністі — це головні елементи, що мають становити моральний характер нашого народу. Дбати про яківлипші розанотки цих елементів буде і в програмовим завданням Українського Центрального Комітету.

Третя головна засада, що постійно присвічує діяльності Українського Центрального Комітету, бере на увагу розбудову нашого стану посідання в усіх ділянках життя. На перше місце висувається тут справа опіки над українською людиною і то не тільки в напрямі забезпечення її відповідних і господарських умов, але ще більше в напрямі країного приспособлення до життєвої боротьби, до виконування щодніх та відповідальніших завдань на різних відтінках сучасного життя. Це великомо мірою покидається в фаховим дощколом та перевізницьким із закладами за підвищення фахових кваліфікацій наших громадян різних звань.

З погляду цих головних трьох засад визначується Український Центральний Комітет усії свої масові акції в часі минулої року і так само' робитиме в наступному році.

Щоб зберегти нашу фізичну субстанцію та охоронити національну спільноту перед деморалізацією і погубними манівцями, просям її в мі-

скуому році зробити більше в усіх та промислових містах. Це місце присвячуємо до промислових завдань нашої національної праці, та зміцнення фронту творчої національної праці.

Щоба зразуміти національний інтерес застала Українським Центральним Комітетом на Угорсько-румунському фронтах, він в минулому році влучився до важкої контингентової акції — хлібодача, — яка увічнилася гарним успіхом та принесла обробчим користі. На побудові інструментів розмежувалася таємкою епохою в сфері Української Служби Бельківщини, а сама в трохи ширині перспективи цієї організації „СС-Лінії Галичини“. Поруч згаданих трьох вісім присвячувам пріоритетність конкретності нашої активної участі в боротьбі з нашими найбільшими ворогами — більшівцями. Справа підтоє ясна, що від неї за цюму місці ширше розводиться. Самостобою, що ця акція була наїважливішою подією в нашій минулорічній діяльності та, не вважаючи на її труднощі, стала цінною позицією в нашему національно-му бійниці.

Незважко від цих, скажіть б, ударних акцій, щораз ширшим рівнем пливі багатогранна праця Українського Центрального Комітету на різних відтінках суспільної опіки, національного господарства та культурно-смісітного життя. Предметом опіки та допомоги Українського Центрального Комітету були всякої роду потребуючі — голодувачі, полонені, переселенці, в'язні, втікачі зі Сходу, і також іні громадяни, що займають важливу становищу, не зважаючи на належні винагороджувані за свою працю.

Окрім уваги присвячував Український Центральний Комітет справі „наших не своїх“ міст та різними способами давав про відзначення українського елементу в них.

Можна сказати, що деякою мірою в осередку уваги Українського Центрального Комітету стояла справа юнаків над Імайданом. В цій діяльності не щадили ми ні енергії, ні труду, ні грошейних засобів. У висаді пущено в рух тисяч дитячих садків, зорганізовано, кілька сотень постійних захистів, по- над сотню бурс, а далі щий ряд відпочинкових

оселі та відпочинкових таборів молоді. Також було проведено організацію відпочинку юнаків школи та ІХ університета. Крім того розроблено до поширення розмірки стипендійного фонду, що засновував на чисті відбільшені відставки військових та стипендійними номінами. При тому же поширеній Українській Центральній Комітет спріяє допомоги для українського вчителівства, доцільною його важливої зведення.

Також на потребу української науки, мистецтва та просвіти звертає Український Центральний Комітет дзвінливу увагу, чи то сучасніючі різні почви та імпрези, чи удялюючи безпосередньої допомоги поєднанням нашим культурним установам та діячам.

Писмовуюча наші акції та працю, можемо з задоволенням ствердити, що, не зважаючи на „ревітчю“, маємо поважні досягнення, що можуть мати ще більшу вартість у недалекому майбутньому. Це все не тільки „наповнене нас надією, але реальними доказами“ висвітлене, що наш дотеперішній шлях правильний та що нам треба нам її далі послідовно йти. Як з одного боку основою всіх наших досягнень є наша збірна творча праця, так в другого, працільні ставлення німецької влади, яка вимірює цінність трудів і жертв українського народу в смільній боротьбі. Тому всупереч усім підшептам ворожої пропаганди треба нам вірою держатися нашої дороги та твердити, що цією кроком її витриваємо до нашої високої мети. Пам'ятаймо, що закон війни дуже жорсткий, а кожна помилка та прогалена нагода дуже скідливо відбивається на долі цілого народу.

І саме цієї життєвої мудрості, аріадні розваги та ідеального активізму бажаю цілому українському громадянству в нараді Христового Різдва та грядучого Нового Року, що избуті буде роком великих подій та переломних віршів.

Тому будьмо готові!

Всьому українському студентству, яким ступінням організаціям! Іх проводам у краю та за кордоном, пересилав з нагоди Свят Христового Різдва і Нового Року сердечні бажання якізираючих успіхів у їх праці для загального добра. „Христос Раждється!“

Комісія Допомоги Українському Студентству УЦК.

В. ГЛІБОВИЦЬКИЙ

До джерел національної сили

У кругіні вісімнадцяти подій, що в хвилині на хвилину спричинюють все нові й нові війни, що потрапляють не тільки поодинокими державами й народами, але і наміті цілими континентами, стає перед нами не щий ріст пекуче, насиріє життєве питання: а як же нам бути в цій кругіні, де шукати този спору серед розбурханих военних життів. Це питання — одне з найважливіших, що домагається конечної відповіді, яка була в важкій й для кожного з нас поодиноко й для цієї нашої національної спільноти.

Коли прислухуєшся до міркувань на цю тему різних наших людей, то аж дивно скільки прерізів часто зовсім суперечних поглядів є на цю важку справу. Одні негкожако махають рукою та кидають собі й іншим, що властиво шкода й думати про щось тривле в таких непевних, буrolізних часах. По іншому, вистачить також прожити коханій дін, а про те, що буде в більшому майбутньому, що складається з інших західів землі. Вони самі заявляють, що під чудодійним дієнням тієї віри всі вони відчують у своєму нутрі якесь дивну переміну, бо, як кажуть, вступив у них новий, морутній дух. Але ця віра, як всяка інша, в іншій плодом душі, цінністю, яку треба добайлько плекати та берегти перед скідливими вілівами.

Першим джерелом національної сили є віра в нашу національну спільноту, в її здоровий інстинкт самообереження, непоборну життєздатність та моральну повноцінність. Ця віра діє нещадно безперервною електричною струєю, що заряджує цілий національний організм та раз-у-раз обновлює національного духа. Яку силу уявляє собою цей елемент, можемо бачити на наших східних братях, що тепер, як втікачі, прибули в інші західні землі. Вони самі заявляють, що під чудодійним дієнням тієї віри всі вони відчують у своєму нутрі якесь дивну переміну, бо, як кажуть, вступив у них новий, морутній дух. Але ця віра, як всяка інша, в іншій плодом душі, цінністю, яку треба добайлько плекати та берегти перед скідливими вілівами.

Найважніші чинники, що змінюють сту-ту, — це активна національна солідарність, що основується з одного боку на безогальній національній єдності, а з другого — на готовості допомоги і жертви для кожного брата, рідного на краю. Неминучою ролю відіграє тут моральна та

сенсація а-зовсім, наявні тоді, коли треба б було повторити за поеткою нашого відродження „Сонячного згрено“ Ось це єдиное прямільне життєве постаза, що мусить бути притаманна кожному з нас.

Але на цьому ще далеко, є вичерпуються наша властива тема. Нам ще треба конкретною відповіддю, від чого залежить ота національна сила, які її джерела і що змінне її ріст. Складі це питання та широкого аміту, але старанімось їх засувати в самі Ії суті.

Першим джерелом національної сили є віра в нашу національну спільноту, в її здоровий інстинкт самообереження, непоборну життєздатність та моральну повноцінність. Ця віра діє нещадно безперервною електричною струєю, що заряджує цілий національний організм та раз-у-раз обновлює національного духа. Яку силу уявляє собою цей елемент, можемо бачити на наших східних братях, що тепер, як втікачі, прибули в інші західні землі. Вони самі заявляють, що під чудодійним дієнням тієї віри всі вони відчують у своєму нутрі якесь дивну переміну, бо, як кажуть, вступив у них новий, морутній дух. Але ця віра, як всяка інша, в іншій плодом душі, цінністю, яку треба добайлько плекати та берегти перед скідливими вілівами.

Найважніші чинники, що змінюють сту-ту, — це активна національна солідарність, що основується з одного боку на безогальній національній єдності, а з другого — на готовості допомоги і жертви для кожного брата, рідного на краю. Світлі чесноти та заміти діла кожної української одиниці в йогочесі відблиском поєднання національного співіснування та зарадом наявними аргументом для тієї віри. І, навпаки, всякий негативний вчинок, що його автором є українець, вдає в цю віру та західні землі. Відіслані виновнику для кожного члена національної спіл-

Чесько-москівським діячам, які відомі як членки відомої фракції національно-демократичного руху в Польщі. Для життя вони використовували всі можливості, щоб зупинити підготовку до війни з СРСР та відстояти свої інтереси. Вони були учасниками антирадянського сопротивлення в Галичині та Польщі.

Після війни, коли більшевики встановили свій контроль над Україною, вони знову почали діяти проти радянської влади. У березні 1940 року вони організували антирадянський мітинг в Львові, на якому вони вимагали відставки радянського генерал-губернатора Франка. Вони також підтримали антирадянські виступи в Україні та Польщі.

Після війни, коли більшевики встановили свій контроль над Україною, вони знову почали діяти проти радянської влади. У березні 1940 року вони організували антирадянський мітинг в Львові, на якому вони вимагали відставки радянського генерал-губернатора Франка. Вони також підтримали антирадянські виступи в Україні та Польщі.

Однак, після війни, коли більшевики встановили свій контроль над Україною, вони знову почали діяти проти радянської влади. У березні 1940 року вони організували антирадянський мітинг в Львові, на якому вони вимагали відставки радянського генерал-губернатора Франка. Вони також підтримали антирадянські виступи в Україні та Польщі.

КОЛИСЬ І ТЕПЕР.

20 січня 1940 р. в лондонському радіо транслювалися слова прем'єра Вільяма Чарчілля: «Ми не виступаємо проти большевизму, тоді як проти Европи і тим загрожує своя батьківщина». Ці слова були співзвучними з тими, які виступали відомі політики та письменники відомої фракції національно-демократичного руху в Польщі.

Тому обережний та розсудливий чеський народ і його провід не хоче на собі завантажити більшевицькою тиранинню найгірша, найбільше руйнівницька, в історії націй належить до більшевицької спільноти, якій не відноситься пакту з більшевиками та з усіх сил буде

Д. М.

„Населення Галичини готове боротися і вмерти за святу і справедливу справу“

Телеграма Губернатора д-ра Вехтера

ЛІВІВ. Губернатор Галичини, д-р Вехтер, після зустрічі з генерал-губернатором д-ром Франком та керівником телеграми:

„22-го січня під проводом проф. д-ра Володимира Кубійовича з'явилися в мене представники Українського Центрального Комітету, Українських Комітетів та Делегатур з усіх округів Галичини, представники Військової Управи „Галичина“ та представники Української Жіночої Служби в Галичині. Вони склали урочисту заяву, що в тих діях, коли більшевицькі армії підступають під кордони їх військ Батьківщини, українське населення власне готове з Великою Німеччиною виступити на остаточний бій і витривати аж до переможного кінця.“

Сперте на т. зв. народному голосуванні в 1939 р. та щоразу висовувані більшевиками твердження, що народ Галичини, добровільно хотів приєднатися до Сомутського Союзу, це юридично істинна, але брехня й обман. Галицькі українці будуть протестувати проти цього обману не тільки словами: справжньо відповідь дадуть на фронтах також воїни галицьких добровольчих відділів СС. Кожен день з'являються нові добровольці, щораз біль-

шими стають ряди бірців і представників галицького населення мають надію, що в цьому році справа не спиниться на одній дії, але що створиться більше формальностей, щоб доказати ось так, що населення Галичини готове боротися і вистрати за святу і справедливу справу.

Представники населення просили мене зробити діяльність у галицькому проводу за їх заяві та вказав на те, що після практичного досвіду минулого року за цими заявами стоять не лише слова, але і справжня готовість до дії і чину.

Як Ваш уповноважений у галицькій області, я заявляю, що зважуючи на проведену спільну працю я дивлюся гордо й з радістю щодо майбутнього в 1944 рік, який сперший за велику ідею Адольфа Гітлера, повинен принести буйній розвиток усіх конструктивних європейських сил.

Активізують за створення союзської Польщі

СТОКГОЛЬМ. Якими засобами та якими окружними шляхами пробують більшевики опанувати еміграційну класу в Лондоні і роблять приготування для створення союзської Польщі, доказує стаття якогось Андрія Вітоса, що називає себе „членом центрального управління польського патріотичного об'єднання“ в Союзському Союзі. Стаття, що з'явилася в союзській пресі, містить у собі до деякої міри офіційну програмову заяву „польських патріотів“, під якою то назвою скриваються польські кола, куплені більшевиками та примушенні діяти в їх дусі. У своїй програмі Вітос відстоює думку про оснування „демократичної Польщі“, що він радо називав би Радянською Польщею, та при цьому закидає колишньому польському проводові, що він своєю ворожкою по-поляцькою супроти більшевиків та ворожкою по-поляцькою супроти Чехословаччини, „послабим поль-

ську державу“. Щоб на майбутнє виключити такі небезпеки, Вітос поручає „місцеву спільноту зі Союзом Сірією і Чехословаччиною“, і твердить, що „об'єднання патріотів“, на чолі якого стоїть ославлена союзська агентка Ванди Василевська, зече едино правильну політику, яка гарантує створення „демократичної Польщі“.

Кремль мобілізує також польсько-американських поляків. І так союзська агенція „Tass“ повідомляє із Кієвом, що там основаво „американський комітет польсько-американських професійних спілок“, який у свою програму включає, між іншим, також домагання підтримувати польський народ при „здійсненні свого права на створення справжньої демократичної Польщі“. Це вивчені Москвою фрази тих поляків, що їх Кремль держить напоготові для того, щоб вони прокладали стежки для більшевизації Європи.

Krakowski Visti,
Janer 1944, p.2